

rolnummer 425/01

3 juni 2004

in Naam der Koningin

GERECHTSHOF TE AMSTERDAM

VIJFDE MEERVOUDIGE BURGERLIJKE KAMER

ARREST

in de zaak van:

Steven Kees Aaron BROWN, wonende te Amsterdam,
APPELLANT,

☉ procureur: mr. A.S. Rueb,

t e g e n

Peter Rudolf DE VRIES, wonende te Naarden,
GEÏNTIMEERDE,

procureur: mr. G.W. Kernkamp.

1. Het geding in hoger beroep

De partijen worden hierna wederom (ook) Brown en De Vries genoemd.

In deze zaak heeft het hof op 6 maart 2003 een tussenarrest uitgesproken. Voor het verloop van het geding tot die datum verwijst het hof naar het tussenarrest.

Brown heeft een memorie na interlocutoir arrest genomen, waarin hij zijn eis heeft gewijzigd. De Vries heeft hierop bij antwoordakte, met producties, gereageerd.

Vervolgens hebben partijen de zaak doen bepleiten, Brown door mr P.J.A. van de Laar, advocaat te Eindhoven en De Vries door mr. J.A. Schaap, advocaat te Amsterdam, beiden aan de hand van pleitnotities. Brown heeft bij deze gelegenheid zijn eis verminderd en enige producties overgelegd. Het van de zitting opgemaakte proces-verbaal bevindt zich bij de stukken.

Hierna is wederom arrest gevraagd.

2. Beoordeling

2.1 Het hof blijft bij hetgeen in het tussenarrest reeds is overwogen en beslist.

2.2 In het tussenarrest is het hof, met verwerping van alle door De Vries in het incidenteel appèl opgeworpen grieven, tot het oordeel gekomen dat de door De Vries geproduceerde televisieprogramma's waarvan Brown onderwerp was en die in 1997 en 1998 zijn uitgezonden, jegens deze onrechtmatig zijn.

In het kader van de behandeling van Browns eerste grief in het principaal appèl, die betrekking heeft op de door hem gevorderde schadevergoeding, heeft het hof in het tussenarrest geoordeeld dat van de door Brown gestelde schadeposten de inkomensschade, het verlies aan geloofwaardigheid en de aantasting van zijn goede naam, de verhuiskosten en het geestelijk letsel niet voor vergoeding in aanmerking komen en heeft het hof Brown in de gelegenheid gesteld zich bij akte uit te laten over de immateriële schade die hij heeft geleden als gevolg van het uitzenden van de beelden van zijn cocaïnegebruik en van de handtastelijkheden tussen hem en de camera-ploeg van De Vries, omdat deze beelden in ernstige mate vernerdend waren en ingrijpend in zijn persoonlijke levenssfeer.

2.3 In zijn memorie na interlocutoir arrest heeft Brown zijn eis aldus gewijzigd dat hij het hof verzoekt (zelf) een schadevergoeding van € 100.000,= toe te wijzen, welk bedrag hij

ten pleidooie heeft verlaagd tot € 50.000,=. In genoemde memorie en ter gelegenheid van het pleidooi heeft Brown benadrukt dat hij vóór de gewraakte uitzendingen een leven leidde als gerespecteerd burger, echtgenoot en huisvader en dat hij dit alles als gevolg van die uitzendingen is kwijtgeraakt. Voorts heeft hij, onder overlegging van delen uit het dossier dat bij de GGzE is opgemaakt, aangevoerd dat hij door het vervaardigen van de beelden met de verborgen camera, met name die van het cocaïnegebruik, en het uitzenden daarvan zeer geschokt is geraakt, in verband waarmee hij zich onder behandeling heeft gesteld van een psycholoog/psychotherapeut.

2.4 In zijn antwoordakte en bij gelegenheid van het pleidooi heeft De Vries, voor zover hier van belang, betwist dat Brown als gevolg van het uitzenden van de beelden van het cocaïnegebruik en van de handtastelijkheden enige schade heeft opgelopen en meer in het bijzonder dat Brown daardoor psychisch letsel heeft opgelopen. Subsidiair heeft De Vries de omvang van de gevorderde schadevergoeding bestreden, zich beroepen op eigen schuld aan de zijde van Brown en een beroep gedaan op de matigingsbevoegdheid van het hof.

2.5 Door de vervaardiging en de uitzending van de hier nog aan de orde zijnde beelden (die van het cocaïnegebruik en die van de handtastelijkheden) is Brown in zijn persoon aangetast. Het gaat immers om beelden die door het grote publiek met afkeuring zullen worden bekeken. Het overbrengen van de geregistreerde gebeurtenissen vanuit de (betrekkelijke) beslotenheid waarin zij plaatsvonden naar de talloze huiskamers van dat grote publiek vormt dan een ernstige inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van Brown, die tot schadevergoeding verplicht.

2.6 Het hof acht echter niet aangetoond dat, zoals Brown lijkt te stellen, aan hem als gevolg van de beelden van het cocaïnegebruik en die van de handtastelijkheden ook geestelijk letsel is toegebracht. Voor zover al uit de overgelegde stukken zou kunnen worden afgeleid dat Brown na de uitzendingen heeft geleden aan een zogenaamde posttraumatische stress-stoornis en

ten pleidooie heeft verlaagd tot € 50.000,=. In genoemde memorie en ter gelegenheid van het pleidooi heeft Brown benadrukt dat hij vóór de gewraakte uitzendingen een leven leidde als gerespecteerd burger, echtgenoot en huisvader en dat hij dit alles als gevolg van die uitzendingen is kwijtgeraakt. Voorts heeft hij, onder overlegging van delen uit het dossier dat bij de GGzE is opgemaakt, aangevoerd dat hij door het vervaardigen van de beelden met de verborgen camera, met name die van het cocaïnegebruik, en het uitzenden daarvan zeer geschokt is geraakt, in verband waarmee hij zich onder behandeling heeft gesteld van een psycholoog/psychotherapeut.

2.4 In zijn antwoordakte en bij gelegenheid van het pleidooi heeft De Vries, voor zover hier van belang, betwist dat Brown als gevolg van het uitzenden van de beelden van het cocaïnegebruik en van de handtastelijkheden enige schade heeft opgelopen en meer in het bijzonder dat Brown daardoor psychisch letsel heeft opgelopen. Subsidiair heeft De Vries de omvang van de gevorderde schadevergoeding bestreden, zich beroepen op eigen schuld aan de zijde van Brown en een beroep gedaan op de matigingsbevoegdheid van het hof.

2.5 Door de vervaardiging en de uitzending van de hier nog aan de orde zijnde beelden (die van het cocaïnegebruik en die van de handtastelijkheden) is Brown in zijn persoon aangetast. Het gaat immers om beelden die door het grote publiek met afkeuring zullen worden bekeken. Het overbrengen van de geregistreerde gebeurtenissen vanuit de (betrekkelijke) beslotenheid waarin zij plaatsvonden naar de talloze huiskamers van dat grote publiek vormt dan een ernstige inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van Brown, die tot schadevergoeding verplicht.

2.6 Het hof acht echter niet aangetoond dat, zoals Brown lijkt te stellen, aan hem als gevolg van de beelden van het cocaïnegebruik en die van de handtastelijkheden ook geestelijk letsel is toegebracht. Voor zover al uit de overgelegde stukken zou kunnen worden afgeleid dat Brown na de uitzendingen heeft geleden aan een zogenaamde posttraumatische stress-stoornis en

zou moeten worden aangenomen dat deze stoornis meer inhield dan een (sterk) psychisch onbehagen en/of een zich (zeer) gekwetst voelen, is in ieder geval niet gebleken dat die stoornis nu juist het gevolg was van de hier aan de orde zijnde delen van de uitzendingen en niet, zoals voor de hand ligt, van het feit dat Brown publiekelijk, maar niet onrechtmatig, is te kijk gezet als een persoon die (nog) niet is losgekomen van het criminele milieu waarin hij heeft verkeerd en die het met de waarheid niet te nauw neemt, en dit alles met behulp van verborgen camera's en de hulp van een persoon die hij vertrouwde. Het door Brown gedane bewijsaanbod is op dit punt onvoldoende toegesneden en wordt dus gepasseerd.

2.7 Voor toerekening van (een deel van) de immateriële schade aan Brown zelf, zoals bepleit door De Vries, is geen grond aanwezig. De schade is ontstaan doordat De Vries, verwijtbaar, de onderhavige privacyschendende beelden heeft doen uitzenden, terwijl niet kan worden gezegd dat Brown het uitzenden van die beelden op enigerlei wijze aan zichzelf heeft te wijten. Tot die conclusie is immers onvoldoende dat Brown zelf ervoor heeft gekozen cocaïne te gebruiken en een handgemeen aan te gaan, nu deze handelingen respectievelijk binnenskamers en in een staat van door De Vries uitgelokte agitatie zijn gepleegd en juist bij dit soort gebeurtenissen de behoefte aan bescherming van de privacy zich sterk doet gevoelen.

2.8 Het hof acht voor de door Brown geleden immateriële schade een vergoeding van € 2.500,= billijk. Hierbij is in aanmerking genomen enerzijds de ernst van de inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van Brown en anderzijds de omstandigheid dat De Vries zich moet hebben gerealiseerd dat het (meermalen) uitzenden van de onderhavige beelden dat inbreukmakend effect zou hebben, maar in die wetenschap toch ervoor heeft gekozen die beelden uit te zenden, kennelijk om het programma voor het grote publiek "smakelijker" te maken en aldus hoge kijkcijfers te behalen, die - naar van algemene bekendheid is - voor programmamakers in ieder geval op indirecte wijze tot financi-

eel voordeel leiden. Het hof ziet geen termen voor matiging van voormelde schadevergoedingsverplichting.

2.9 De toekenning van de hiervoor genoemde schadevergoeding is te beschouwen als een beperking van de in artikel 10 van het EVRM beschermde vrijheid van meningsuiting, doch deze beperking is bij de wet voorzien, proportioneel en, alle omstandigheden van het geval in aanmerking genomen, in een democratische samenleving noodzakelijk in het belang van de bescherming van de rechten van een ander, zijnde Brown.

2.10 Nu in het principaal appèl alleen de eerste grief gedeeltelijk slaagt en de vordering van Brown slechts voor een klein gedeelte zal worden toegewezen bestaat aanleiding de kosten van het principaal appèl tussen partijen te compenseren. In het incidenteel appèl is De Vries aan te merken als de in het ongelijk gestelde partij, zodat hij daarvan de kosten moet dragen.

3. Beslissing

Het hof:

vernietigt het vonnis waarvan beroep, doch slechts voor zover het betreft de afwijzing van de schadevergoedingsvordering;

in zoverre opnieuw rechtdoende:

veroordeelt De Vries tot betaling aan Brown van een bedrag van € 2.500,= (VIJFENTWINTIGHONDERD EURO);

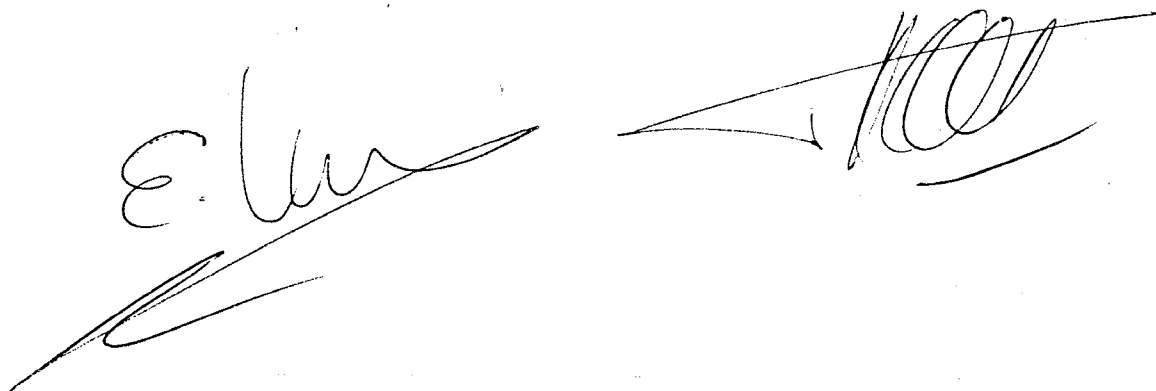
bekrachtigt het vonnis waarvan beroep voor het overige;

compenseert in het principaal appèl de kosten van het hoger beroep aldus, dat iedere partij de eigen kosten draagt;

verwijst in het incidenteel appèl De Vries in de kosten van het hoger beroep en begroot die kosten, voor zover tot heden aan de kant van Brown gevallen, op € 385,72, op de voet van artikel 243 Rv. te betalen aan de griffier van dit hof;

verklaart voormelde veroordelingen uitvoerbaar bij voorraad.

Dit arrest is gewezen door mrs. Rang, Van der Reep en Van Staveren en in het openbaar uitgesproken op 3 juni 2004.

AFGEGEVEN VOOR GROSSE
AAN: Mr. A.S. Reep
DE GRIFFIER